

Mor fortalte, at barnepigen var tyskertøs

Indsendt af Inge Hansen, Steenstrupsvej i Aalborg.

Jeg er født i marts 1939 og kan naturligvis ikke huske de første krigsår, men de 2 sidste år står tydeligt i min erindring. Mine forældre, 2 søstre og jeg boede i et hus ved fjorden i Nørresundby. Jeg husker tydeligt de mange tyske soldater som var i området, de mange aftener og nætter vi tilbragte i kælderen under køkkenet når der er luftalarm. Af og til bagte mor boller i stearinlysets skær, og så fik vi kakao til. De forhadte mørklægningsgardiner som vi små børn prikkede huller i for at kunne se ud glemmer jeg heller ikke. Værst var det når mor cyklede på indkøb og der blev luftalarm, så sad vi 3 piger, 3, 5 og 7 år, og krøb sammen i sengen og var bange for at mor ikke kom hjem mere, hun måtte søge ly i nabolaget p.g.a. luftalarm.

Vi havde af og til en barnepige på 16-17 år, en dag kom hun og spurgte om jeg måtte komme med i tivoli, jeg var lige kommet op i en karrusel, da der blev tudet luftalarm, vi skyndte os derfra og til et hotel i Aalborg, hvor barnepigens søster var kok. På hotellet befandt der sig en mængde tyske soldater, jeg blev overladt til mig selv på et værelse og fik besked på at blive til hun kom tilbage, tiden følte utrolig lang, men jeg havde ikke ur dengang. Endelig kom barnepigen tilbage, vi begav os hjem til fods, på hjemvejen gav hun mig en halskæde med en "månesten" og sagde at jeg ikke måtte fortælle om episoden derhjemme. Dette kunne jeg ikke holde, jeg fortalte alt til min mor, mine forældre var rystede, min mor sagde at smykket var givet af en tysk soldat, og tog det fra mig, min mor sagde at hun var en tyskertøs. Tyskertøserne blev kaldt feltmadrasser.

Da krigen var forbi 4. maj 1945 var der fest overalt, de forhadte gardiner blev flået i stykker og alle sang og var glade. Mor og en nabokone tog ind til Aalborg for at se de festlige hestevognsoptog. Nogle dage efter befrielsen kørte en lastbil rundt og samlede alle tyskertøserne i kvarteret, vi børn fulgte efter og så at de blev kronraget og spyttet på, de fik også malet hagekors på bryst og ryg, det var en frygtelig oplevelse for os børn.

En anden ting jeg husker med frygtelig afsky, var en dag hvor min far kom hjem med en bog fra en koncentrationslejr, vi børn luskede os til at finde bogen og se i den med afsky.

I 1999 var jeg i Polen, vi besøgte Auschwitz og Birkenau, de ting, vi så, er det mest forfærdelige, jeg har set i mit liv – efterladenskaber fra små børn og voksne, tøj, sko, tasker, legetøj med mere. Jeg forestillede mig, hvordan de mennesker med små og store børn havde det ved ankomsten til den dødslejr hvor de, der ikke kunne arbejde, enten blev skudt eller endte deres dage i gaskammeret.

Derfor er det vigtigt, at disse ting ikke sker igen, vi har alle pligt og ansvar for at dette ikke sker igen. Alt dette der skete fra 1940 til 1945 var forfærdeligt, jeg glemmer det aldrig, selv om jeg i dag har en god og tryk tilværelse her i dejlige Danmark.

Inge Hansen, Aalborg